

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελκοστών και προδόντων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.
Χίλια καὶ ἑννηακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἰναι μὲνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Ἰουνίου δεκάτη,
φροντίζουν τὰ κράτη.
Ἐννακόσα πέντε καὶ σαράντα,
ρῆξις σχέσεων μας κατὰ πάντα.

Τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρρον ᾠδῶν
αὐτῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
παύσαι δόρατος μεγάλης πολυτάραχος σταθμὸς,
τὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσερ' ἀριθμὸς.

Ὁ Ρωμηὸς ὁ Φασουλῆς
μὲ Ρωμοῦνους προσφιλεῖς.

Ἀδελφέ μου Περικλέτο,
θὰ γνωρίζῃς ὑποθέτω
πῶς διέκοψε προσφάτως
τὸ Ρωμαῖκο τὸ κράτος
κάθε σχέσιν μὲ τοὺς νάνους
καὶ μηδαμινούς Ρουμάνους.

Παύσαι τῶν σχέσεων μας τώρα διακοπεισῶν,
γενομένης δὲ πολλῆς
ὁμιλίας τῆς Βουλῆς,
καὶ τοῦ κράτους ὀργισθέντος κατὰ πάντων καὶ πασῶν.

Τῶν ρητόρων ἐκεῖ πέρα
εὐφραδῶς ἀγορευσάντων
καὶ καβουρδιστὸν ἄερα
μονοῦ κοπανισάντων.

Τσακωθέντος δὲ καὶ πάλιν
εἰς αὐτὴν τὴν λογοπάλιν
τοῦ δεινοῦ ρεπουμπλικάνου
καὶ μετὰ τοῦ Κερκυραίου
καὶ τοῦ λιγυροῦ Ρωμάνου,
διπλωμάτων μας ὥραϊον.

Τσακωθέντος δὲ συνάμα, Περικλέτο μεπεχλιβάνη,
καὶ μὲ τὸν Σκουζὲ τὸν πάνν,

καὶ τῶν κορυφαίων ὅλων
ἐνεργῶν παιζάντων ὅλον,
καὶ δεινῶς συζητησάντων, ἐξαιρέσει τοῦ Ζαήμη,
καὶ τῆς ρήξεως ἐκείνης
ἐπελθούσης ἐξαπίνης
ὅπως διαδίδ' ἡ φήμη.

Ὑμνηθέντος καθενὸς
δι' αὐτὸ τὸ γεγονός,
τόσα δ' ἀποκαλυψάντων εἰς τοῦ λόγου των τὴν ῥύμην
περὶ τῆς διπλωματίας,
τοῦ Ζαήμη δὲ καὶ πάλιν δικαιώσαντος τὴν φήμην
τῆς σιγῶσης εὐγλωττίας.

Ἐκποδῶν τοῦ κάθε ῥύπου,
Περικλέτο, γενομένου
μὲ τῶν σχέσεων τὴν ρῆξιν.

Κι' ὅλον σήμερον τοῦ τύπου
δι' αὐτὴν ἀσχολουμένου
μὲς' στοῦ καύσανος τὴν πλῆξιν.

Δι' αὐτὴν τοῦ Γκολουχόφσκη, τοῦ κλεινοῦ παγκράτιον
καὶ προστάτου μας κυρίου,
τοῦ τοσοῦτον ἐκτιμῶντος τὴν Ἑλλάδα τῆς ἰδέας,
ὁμιλήσαντος σπουδαίως πρὸς ἐπιτροπὰς σπουδαίας.

Ὁμιλοῦντος περὶ ταύτης συνεισὶς καὶ ἐπιτολαίως
καὶ τοῦ Καίσαρος Φραγκίσκου,
καὶ τοῦ κάθε Βασιλέως
καὶ τοῦ κάθε Βασιλίσκου.

Ὁμιλοῦντος δι' αὐτὴν
διαρκῶς καὶ τοῦ Τιτόνι

καὶ σὲ κάθε βουλευτὴν
καὶ σὲ κάθε μακαρόνι.

Φιλελλήνων Εὐρωπαίων,
μὰ κ' ἐχθρῶν ἀποτροπαίων
γενομένων τώρα φίλων,
καὶ παντὸς μὲ τόσον ζῆλον
θέλοντος νὰ προστατεύῃ
τὴν κοιτίδα τῆς ἐδκλείας,
καὶ γὰρ μὰς νὰ μεσιτεύῃ
δίχως βλέψεις ὀφελείας.

Τιμῆς τόσης τὴν Ρωσσίαν τῶν Ρωμηῶν ἀξιωσάντων
κ' ἐδλαβῶς ἀναθεσάντων
συμφερόντων προστασίαν
'στὴν δρόδοξον Ρωσσίαν.

Τῶν Ρωμηῶν ἀγαπωμένων πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης,
καὶ προθύμως δεξαμένης
κατὰ ταύτας τὰς ἡμέρας
τῆς κυρίας συμπεθέρας
τῆς μεγάλης προστασίας τὴν ἐξαίρετον τιμὴν
γὰρ τὸ κράτος, ποῦναι πάντα τῶν κρατῶν Βενιαμίν.

Τῶν Ρωμηῶν ἀποδιδόντων
βαθντάτην σημασίαν
εἰς αὐτὴν τὴν προστασίαν,
καὶ μὲ τριζιμον ὁδόντων
φθεγγόμενων ἀπειλὰς
'στῶν βαρβάρων τὰς φυλάς.

Καὶ τῆς φίλης Ἰταλίας
λησμονούσης ἀναμνήσεις
τῆς ἀρχαίας μας φιλίας
καὶ τοσαύτας συγκινήσεις.

Τυπικῶς δ' ἀναλαβούσης τῆς Βλαχίας τὴν προστασίαν,
ἂν μὴτ' ἔνα Βλάχον μόνον
ἀπαξάπαντα τὸν χρόνον
'στὸ Ρωμαῖκο δὲν θάβρῃς μὴτε κατὰ φαντασίαν,
ἐξαίρεσει μερικῶν
πλανοδίων μουσικῶν,
ὅμως πρὸ καιροῦ κ' ἐκείνων μὲ τὸν Πρέσβυ Ποπινίου
ἐκ τῆς γῆς διαφυγόντων πολυέθρου δαιμονίου.

Τῶν Ρωμηῶν διπλωματίαν συνετὴν διαπραξάντων
μὲ τὴν ρῆξιν τῶν ἐκείνων,
σφόδρα δὲ συνταραξάντων
τὴν παγκόσμιον εἰρήνην.

Ὅπως δὲ καὶ πάλιν ὑποστάσης τῆς εἰρήνης
μέγαν κλονισμόν, καλέ μου,
καὶ τῆς ρήξεως ἐκείνης
κρινόμενης ἐμπολέμου.

Πλὴν δι' ἔλλειψιν συνόρων
πόλεμον μὴ δυναμένων
τῶν πολεμικῶν ρητόρων
νὰ κηρύξουν καὶ τοὺς Βλάχους,
κ' ὥς ἐκ τούτου καθημένων
καὶ τριβόντων τοὺς στομάχους.

Ἀδυνάτου κρινομένου τοῦ πολέμου πρὸς αὐτοὺς
καὶ σὺν σήμερον παρὼν,
καὶ σὺν μέλλοντα καιρῶν,
ποῦ θὰ κάναμε καὶ Στόλους ὅπως πρέπει καὶ Στρατὸν

Μαινομένων διὰ τοῦτο μὲ πολλὴν χολὴν καὶ γόον
σὲ τραπέζια καφφενείων
τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀρροσχόλων,
κατὰ πάντ' ἀρειμαγίων
τῆς κοιτίας μαχητῶν
κ' ἀληθῶς πατριωτῶν,
μὴ κινούντων ἐμεῖον.

Ἀδρανοῦς μενούσης πάλιν τῆς κοιτίδος τῶν Ἀγώνων,
ποῦ φοβίξει κάθε μύξην,
καὶ τῆς ἔριδος ἐκείνης περιορισθείσης μόνον
εἰς τῶν σχέσεων τὴν ρῆξιν.

Σκεπτομένου περὶ ταύτης κάθε σκεπτικοῦ Συμβουλίου
καὶ μὲ νοῦν καὶ μὲ καρδίαν
σκεπτομένων κατ' ἰδίαν
τοῦ Καράμπελα τοῦ πᾶν κ' ἐνταῦθ' τοῦ Χριστοπούλου
δρὸ ληστῶν ἀξιοτίμων, δεσποτικῶν τῆς Ὀλυμπίας
κ' ὅλης τῆς ξεροκαμπίας,
ποῦ διέρρηξαν τὰς σχέσεις μὲ τοὺς καθεστῶτας νόμους
καὶ φρικτοὺς ἐνσπείρουν τρόμους.

Τούτων γενομένων κ' ἄλλων
ἄφησα κ' ἐγὼ τὴν ζήτησιν
σκεπτικῶν θερμοκεφάλων
κ' ἤλθα μέσ' στὸ Βουκουρέστι.

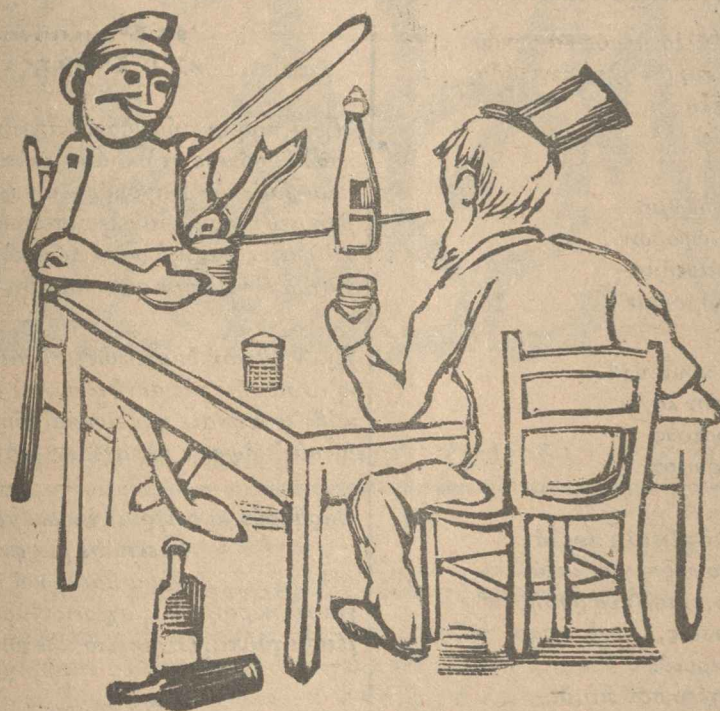
Εἶναι πόλεις νεωτάτης
κ' ἐν πολλοῖς ὥραιότητι.
Βλέπεις δρόμους, βλέπεις κρήνας,
κοῦμα ποῦ τὴν ἔχουν Βλάχοι...
πλὴν ἐμπρός εἰς τὰς Ἀθήνας
τύφλαις, Περικλέτο, νάχῃ.

Ὡμορφη κ' ἡ Ρουμανία,
μὰ δὲν ἔχει καφφενεῖα
ὅπως τὰς ἱστοφράνους
ν' ἀνδρεῖων τὸς Ρουμάνους.

Ποῦ καὶ ποῦ θὰ βρῇς κανένα... φτοῦ τοὺς λέω, κοινεῖς
ὅρσε καὶ σὴν Ρουμανία...
ἔτσι δίχως καφφενεῖδες
θέλετε Μακεδονία;

Ζήτησα καὶ ναργιλέ
μὲ ραχάτι νὰ φουμάρω,
μὰ δὲν εἶχανε, καλέ...
τὸν κακὸ ψυχρὸ τοὺς φλάρω.

Βρὲ τοὺς φρόναξα, χαλῆδες,
ποῦ στρατοὺς ἐξαίρετε,
μῆτε κἂν τοὺς ναργιλέδες
σὰν κ' ἐμὰς δὲν ξέρετε;
Γιὰ φαντάσου νὰ μὴ βρεῖσῃς ναργιλέ σὺν καφφενεῖα...
μοῦτρα γὰρ Μακεδονία!

Σὺν ποντὶ ξενητεμένο τριγυρνῶ σὺν Βουκουρέστι,
πᾶσι καὶ σὺν Βασιλῆα τῶν, εἰς τὸν Κάρολο τοῦτέστι,
καὶ τοῦ λέω: Κάρολε μου, ποῦχες γνῶσι καὶ μαλὸ,
δὲν μοῦ λὲς παρακαλῶ
τῆς μεγάλης Ἀμπαζίας ἢ συνέντευξις ἐκείνη
ἔχε τάχα σημασίαν κ' ἐννοίαν πολιτικὴν,
ἢ δὲν ἦτο τίποτ' ἄλλο παρ' ἀπλὴ φιλοφροσύνη
ἄλλως ὅρους κ' ὑποσχέσεις καὶ συνθήκην φιλικήν;

Ὅ μὲν Πάλλης βεβαίονει μὲ ποικίλα ντοκουμέντα
πὺς δὲν ἔγινε γὰρ χάξι καὶ γὰρ κουτουροῦ κουβέντα,
κ' ὁ Ρωμάνος πὺς δὲν ἦτο παντελῶς πολιτικὴ,
ἀλλὰ μόνον τυπικὴ,
καὶ γὰρ αὐτὸ δὲν ἤλθε τότε σοβαρὸς σὴν Ἀμπαζί
μὲ τὸν Βασιλῆα μαζί,
πλὴν, καθὼς γνωρίζει κάθε διπλωμάτης τοῦ ντυνιῆ,
'πῇγε σὴν Κεφαλλονιά.

Ἐμπροστά σου, Κάρολε μου, ταπεινῶς γονυπετῶ
κ' ἐξηγήσεις σοῦ ζητῶ
'στὸ μυστήριον αὐτό.
Μὰ κ' ἐκεῖνος, Περικλέτο, δὲν ἀπήντησε καθόλου,
μὴν ἐκεῖν' ἡ Σίλβα Κάρμεν, οὐδ' ἡ θεία τοῦ Καρόλου.

Σε ποῖον τάχα νὰ πιστέψω; σὺν ξανθὸ ρεπουμπλικάνο,
κἂν σὺν κύριο Ρωμάνο;
δὲν εἰσεύρω τί νὰ κάνω.

Τίνας λόγια νὰ πιστέψω διπλωμάτου πατριώτου;
ὅρσε μέσ' σὺν Γκολουχόφσκη, ποῦχαι τόσαις πονηρίαις,
κ' ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τῶβρη ποῦ μὰς πῇρε σὺν λαίμῳ του
κ' ἐβγαλε τὴν Ἀμπαζία καὶ τῆς ἄλλαις ἱστορίαις.

Ποῦ τὰ πρῶτα μας τραγούδια; ποῦ τὰ πρῶτα μας φιλιὰ;
ἄχ! αὐτὸς ὁ Γκολουχόφσκη μὰς ἐσκάρωσε δουλειὰ,
κ' οὔτε γὰρ τὴν Ἀμπαζία δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ...
δυσθεώρητ' ἀπομένουν τῆς πολιτικῆς τὰ βάρη.

Κάρολε γιατί μὲ ρέβεις; Κάρολε πὺς δὲν μιλεῖς;
εἰμ' ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων ὁ ἐυέλγος Φασουλῆς.
Κάρολε, ποῦ βασιλεύεις σὺν Ρωμάνους τοὺς κουτούς,
ὅλοι λὲν ἀξιωμαχοὺς πὺς κατήρτισες Στρατοὺς,
κ' ἀγωνίζεσαι κ' ἰδρύσεις
καὶ γὰρ τοὺς καμαρόνους.

Κ' ἂν ἐσὺ Στρατὸν ζήτησες, δὲν μιλούσανε κ' αὐτοὶ,
ἤθελε χορὸς ἡ Μάρσα, βόηκε κ' ἄνδρα χορευτῆ,
μὰ σὺν κράτος τῆς ἐρδῆου καὶ σοφῆς τοῦ κόσμου μάννας
πρέπει ν' ἀκουσθῇ κ' ἡ γνώμη καθ' ἑμῆς γλωσσόκοπῆνας.

Δὲν θαυμάζω τοὺς Στρατοὺς σου, Κάρολε μου κακομοῖρη,
μὰ τοὺς γράφω σ' ἔνα μέρος, ποῦ δὲν πᾶνει τεμπεσίαι,
καὶ παντοῦ διακηρύττει καὶ σαλπίζει γὰρ φοβέρα
πὺς σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις μὰ γὰρ πάντα πέρα πέρα.

Ναί, σὰς ἔκοψε τὰς σχέσεις τῆς Ἑλλάδος ἡ Βουλὴ...
ποῖα δόξα σὴν Ἑλλάδα καὶ γὰρ σὰς τί προσβολή.
Ναί, σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις, Κάρολε μου μπουνταλῆ,
ἐξουλώσεις ταῦτά σου νὰ τ' ἀκούστε καλά.
Ναί, σὰς ἔκοψαν τὰς σχέσεις... δὲν ἀκούτε, βρὲ Ρωμάνοι;
ναί, σὰς ἔκοψαν τὰς σχέσεις καὶ σὰς μπεῖχαν σὺν ρουθούνι.

Ἡ φιλία σας ἐρῶτω
κ' ἐδινχεῖς, βρὲ Περικλέτο,
οἱ τῶν φῶτων κατοικοῦντες τὴν φαιόλουστον γαλάν...
σπέρματα φυλῶν παντοίων κατοικοῦν τὴν Ρουμανίαν,
Ὀῦννοι, Γκιθοί, Σιλάβοι, Ἀῖνες,
ὅλοι μὲ πατέντα βλάκες.

Τέτοιους βλάκας δὲν θυμῶμαι σ' ἄλλο μέρος νὰ ξανάδα...
 ποῦ νὰ βρῆς ἐδῶ ποτέ σου τῶν Ρωμηῶν τὴν ἐξυπνάδα,
 ποῦ δὲν παύει νὰ μιλῇ
 κ' ὅλο σπινθηροβολεῖ;

Ποῦ νὰ δῆς ἐδῶ τὸ ρεῦμα
 τῶν γνωμῶν τῶν διαφορῶν;
 ποῦ νὰ δῆς ἐδῶ τὸ πνεῦμα
 καὶ τὴν χάριν τῶν ρητόρων;

Πῶς οἰκτεῖρω τοὺς κουτούς!..
 δὲν τοὺς συναρπάζουν λόγοι...
 μὰ βλακεία μὲ Στρατοὺς
 καὶ μὲ κράτος σὰν ρωλόγι.

Ἐβρίσκω καὶ τὸν Ἰωνέσκου, ποῦ μᾶς ἔφαλε πολλά,
 καὶ σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις τοῦ φωνάζω γιὰ καλὰ.
 Ἐξέρω κ' ἄθλους ἰδικούς σου, ξέρω, ῥῆτορ εὐφραδῆ,
 κ' ἱστορίας σου γνωστάς,
 ξέρω πῶς σ' οἶσιν δικαστὰς
 εἶπες μόνος πῶς δὲν εἶσαι τοῦ πατέρα σου παιδί.

Σημαίας μας κυττάζω νὰ γίνονται κουρέλια
 μὲ γιοῦχα καὶ μὲ γέλοια,
 παππάδες μας κυττάζω νὰ σέρονται σ' τοὺς δρόμους
 μὲ τὸν σταυρὸ σ' τοὺς ὤμους.

Σφαλοῦνε κ' Ἐκκλησιαίς,
 ἀρπάζουν, ἐξορίζουν,
 ἀπὸ παντοῦ βρῖσιαις,
 κ' ὅλοι μ' ἐμᾶς ἀφρίζουν.

Σταθῆτε, τοὺς φωνάζω, καθάρματα βαρβάρων,
 ὅπου τὴν ἀγροικίαν περνάτε τῶν Βουλγάρων.
 Σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις γιὰ πάντα πέρα πέρα,
 κ' ὅμως τοὺς πηάνει λύσσα πολὺ μεγαλειτέρα.

Ἐβρίσκω καὶ τὸν Δισέσκο, σπονδαῖο κελεποῦρι,
 καὶ δίχως καλημέρα
 τὸν φτύνω μὲς σ' τὴν μούρη
 καὶ πάω παραπέρα.

Ἐβρίσκω πολλοὺς εἰς ἔσκο,
 ποῦ κάνουν γιὰ τὸ φρέσκο,
 μὰ καὶ τὸν Τοτσιλέσκο.

Ἄμμ' καὶ σὺ τοῦ λέω, φίλε, ποῦ τοσοῦτον ἐκτιμᾶσαι
 πῶς μᾶς ρίχνεσ' ἐμμανῆς;
 κ' ἂν τὰ πάντα λησμονῆς,
 μὰ τοῦλάχιστον ἐκεῖνο τὸ χαβζάρι δὲν θυμᾶσαι,
 ποῦ φάγες σ' τοῦ Θαιοπούλου τὸ γνωστὸ τὸ μαγαζί
 κ' ἐμακάρισες τὸ μέγα γεγονός τῆς Ἀμπαζί;

Ἐβρίσκω καὶ τὴν Δεμονίε, ζωτοχήρα καὶ δασκάλα,
 ποῦ κ' ἐκείνη μὲ βροισίδια μᾶς ἐφούσκωσε μεγάλα.
 Μωρὴ ξέρεις τί σοῦ κάνω, Δεμονίε ζωτοχήρα;
 φούστεις σοῦ χαλῶ καὶ πούφρα,
 καὶ σοῦ βγάζω τὰ τσουλούφια
 τρίχα τρίχα, κακομοίρα.
 Κήρυξε καὶ σὺ, δασκάλα, ποῦχες πόθους ἀπορρήτους,
 πῶς σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις, θέμιτάς τε κ' ἀθεμιτούς.

Ὁ Ρωμοῦνος Λαχοβάρης κ' ὁ Ρωμηὸς ὁ κοκκαλιάρης.

Ἐξω, πρόην σύμμαχοί μας, νάνοι, βάρβαροι, μικροί,
 ποῦ πληθύνετε σ' τὸ κράτος τακτικά τὸν κάθε φόρο..
 πάω καὶ σ' τὸν Λαχοβάρη, τὸν ἐπίσημο μπεκρῆ...
 βρὲ μεθύστακα, τοῦ λέω, ποῦ σὲ λέν καὶ τζογαδόρο,
 κ' ἔφαγες καὶ μὲ σφαλιάρ' σ' τὸ παιχίδι μὲ φόρα
 γιὰτὶ σ' ἐννοῶσαν σκαλέταις ὅτι κάνεις φανερά.

Κ' ἂν ἐθνῶν ὑποχρεώσεις ἐπατάξατε σεπτὰς,
 κ' ἂν πατήτε τὰς συνθήκας, τὰς ἀγράπτους καὶ γραπτάς,
 κ' ἂν φανήκατε χυδαῖοι καὶ τῶν δρόμων Ὀσπεδάροι,
 μὰ σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις μὲ γιὰ πάντα, Λαχοβάρη.

Βαρβαρότητος ἀγρίας λυσοασμένοι δορυφόροι,
 πάει κάθε μας φίλια,
 τώρα παύλα καὶ τελεία...
 γιὰ νὰ κόψωμε τὰς σχέσεις εἴμαστε πρωτομαστόροι...
 τέτοια τοῦπα, Περικλέτο, καὶ τὸν ἔκανα βατόρι.

Ἐλα κάθισε νὰ ποῦμε
 κ' ἕνα χέρι νὰ τὰ ποῦμε.
 Καὶ τοὺς ἄθλους τοὺς δικούς σου, Λαχοβάρη, τοὺς γνωρίζω
 κέρνα με χωρὶς νερό...
 ἔβριζε με καὶ νὰ σ' ἐβρίζω
 νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.

Δὲν μοῦ λές, τῆς Ἀμπαζίας ἡ συνέντευξις ἐκείνη
 ἔγινε μὲ σημασία; .. πλὴν αὐτὸς σὰν Βάνχος πίνει,
 καὶ δὲν βγάζει μία λέξι...
 ὦχ! ἄμάν, παιδιά, κ' ἄς φέξη.

Σὰς ἐκόψαμε τὰς σχέσεις... τόκα μία, Λαχοβάρη,
 κ' ὅλοένα μποῦμ καὶ βάρι.
 Σὰς ἐκόψαμε τὰς σχέσεις... τόκα κ' ἄλλη... τραλαλά...
 λὲν πῶς ἢ γυναῖκες ποῦχες σοῦ τὴν ἐφτεμαξαν καλὰ.

Σὰς ἐκόψαμε τὰς σχέσεις καὶ κακὰ θὰ τὴν περάσῃς,
 τὸ κρασί ποῦ πίνεις τώρα θὰ σ' ἐδῶ νὰ τὸ ξεράσῃς.
 Ἐσυλῆσαι τὰ πάντα βαρβαρότεροι τοῦ Σύλλα,
 μὰ σὰς κόψαμε τὰς σχέσεις κ' ἔχετε γι' αὐτὸ σκαλίλα.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια μέταμε
 καὶ φιλικῶς ἐπίναμε,
 καὶ πίνοντας καὶ πίνοντας μετὰ τοῦ Λαχοβάρη
 ἐμύνθησα κ' ἐγὼ χερσὶ,
 ὅμως κ' αὐτὸν τὸν μασκαρῶ
 τὸν ἔκανα στηλίδια.

Καὶ τότε μοῖσινε κ' αὐτὸς δὲν δὲν δὲν ἦ σκουπῆ,
 οὐκοῦν ἀγρίερα κ' ἐγὼ καὶ μεθύμετος τοῦπα:
 ὅρσε κ' οἱ Λαχοβάρηδες κ' οἱ Βασιλεῖς οἱ Κάρολοι,
 εἶμαι Ρωμηὸς ἀτρόμητος κ' ὅλους σὰς ἔχω πιάσει.

Καὶ καμπόσαις καὶ κίλταις,
 καὶ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.
 Ἐμπρός ἐμπρός φωνάζω τοῦ κάθε συμπολίτη
 σ' τοῦ Γιάννη τοῦ Φωτίου τοῦ Τραπεζομεσίτη.
 Γιὰ τῆς λαχειοφόρας ριχθῆτε τοῦ καὶ Γιάννη,
 ποῦναι παιδί τῆς τύχης καὶ τυχεραῖς τῆς κάνει.
 Ἡ κλήρωσις οἰμόνει καὶ τρέξετε μὲ φόρα,
 καὶ γιὰ συλλογισθῆτε μέσα σ' τὴν τόση πύρα
 ἂν ἀκούσῃ αἰφνιδίως τὸν ἀνιδμό σας πρῶτο...
 πάντα μὲ τὸν Φωτίου κερδίζεις κἀπορὸν λῶτο.